

ΝΕΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ (ΚΡΗΤΗΣ)

Γραφεία: ὁδὸς Μπεττόλο (Παπλωματάδικα)

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΧΑΖΙΡΑΚΗΣ

Δικηγόρος παρ' ἑαυταῖς Κρήτης, πρώην Εἰσαγγελεὺς Πρωτοδικῶν

Αἱ Συνδρομαὶ συμπληρωταὶ — Ἔτησίᾳ δρ. 18, ἑξάμηνος δρ. 9

«Ἡ ἀστική δικαιοσύνη δὲν πρέπει νὰ εἶναι μόνον τρυτάνη
ἀλλὰ καὶ ῥάσχανον· δὲν ὀφείλει μόνον νὰ σταθμίζῃ ἀλλὰ
καὶ νὰ πατάσῃ».

*Jhering - Le Combat pour le droit. (Μετάφρ. γαλλικὴ ὑπὸ
Meudien. Paris p. 45).*

ΕΦΕΤΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ

(ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ)

Ἀριθμ. ἀποφ. 10 : 1914 (*)

(Εἰσηγητῆς (†) Ἀγνοῖδ. Κοντόπουλος, ἐφέτης)

Κτητικὴ καὶ ἀποσβεστικὴ παραγραφὴ. Ἐφ' ὅσον ὁ χρό-
νος τῆς παραγραφῆς δὲν συνεπληρώθη, τὸ ἐκ ταύτης
δικαίωμα, ὡς μὴ κεκτημένον ἐτι, δὲν δύναται νὰ προ-
βληθῇ ὑπὸ τοῦ ἔχοντος συμφέρον.

Ἐπειδὴ ἡ τε πρωτοδικὴς προβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐναγομέ-
νου χρησιδωποτεία, καὶ ἡδὴ προβαλλομένη κτητικὴ τοιαύτη

(*) Συμβαδίζει τῇ παρούσῃ ἡ ἀμέσως ἐπομένη ὑπ' ἀρ. 11 με εἰ-
σηγητὴν τὸν ἴδιον ἐφέτην. — Ὅρα καὶ τὴν ἀπ. Ἐφ. Χανίων ὑπ' ἀρ.

420 (1910) ἐν τέλει. —

ἐκ τοῦ Ὁθωμανικοῦ κώδικος, ἐπὶ τῷ ὅτι ἀπὸ τὸ ἔτος 1892, ὅτε ἐξεδόθη ὑπὲρ τοῦ δικαιοπαρόχου του ἡ κατακυρωτικὴ τοῦ ἐπιδίκου ἐκθεσις τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ ἰσχυεν ὁ Ὁθωμανικὸς κώδιξ μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ἐπιδίκου ἀγωγῆς, παρῆλθε δεκαπενταετία, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐγένετο κύριος ὁ ἐναγόμενος καὶ παραγράφας πᾶν δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος, δὲν κρίνεται νόμιμος, διότι ἀπὸ τοῦ 1892 μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ Κρητικοῦ Ἀστ. Κώδικος (1904) δὲν εἶχε παρέλθει ἡ δεκαπενταετὴς ἀποσβεστικὴ—καὶ οὐχὶ κτητικὴ—παραγραφὴ ἐκ τοῦ Ὁθωμαν. δικαίου, ἐφ' ὅσον δὲ ἡ παραγραφὴ αὕτη δὲν εἶχε συμπληρωθῇ, τὸ ἐξ αὐτῆς δικαίωμα ὥς μὴ κεκτημένον δὲν δύναται προδήλως νὰ προβληθῇ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ζητοῦντος τὴν χρησιδεδιοικεσίαν ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου, διὰ παραγραφῆς μὴ κεκτημένης ἀφ' ἐνὸς πρὸ τοῦ Κρητ. Ἀστ. Κώδικος οὔτε ἀναγνωριζομένης δ' ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τὴν ἰσχύν του, ὅστις ἀνεγνώρισε μὲν ἐν ἀρθρῷ 1355 καὶ 1356 τὴν γενικὴν ἀποσβεστικὴν παραγραφὴν ὥς καὶ τὴν κτητικὴν τοιαύτην μὲ χρόνον ἐνάρξεως ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως τῶν προσόντων αὐτῆς, ἐζήτησεν ὅμως χρονικὸν διάστημα πάντως πέντε ἐτῶν, ἃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν διέρρευσαν μέχρι τῆς ἀγωγῆς ἐπιδιοθέσεως τῷ 1908 καὶ συνεπῶς ὁ ἐναγόμενος δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ὅχι μόνον τὴν ἀποσβεστικὴν παραγραφὴν ἀλλ' οὔτε τὴν κτητικὴν τοιαύτην δυνάμει τοῦ τίτλου του καὶ τῆς νομῆς του. Ἀπορριπτέα ὅθεν κρίνεται ἡ ἔνστασις αὕτη.

Ἀριθμ. ἀποφ. 12 : 1914

(Εἰσηγητικὴς (+) Ἀγνosc. Κοντόπουλος, ἐφέτης)

Κατάρχησις δίκης. Παραίτησις ἀπὸ ἐκκρεμοῦς δίκης, γενομένη μονομερῶς καὶ ἐξωδίκως, εἶναι ἰσχυρά, Ἐξαίρεσις. Καταψήφισις ἐξόδων.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως κατεδικάσθη εἰς τὰ τέλη ἐν ᾧ εἶχε παραιταθῇ τῆς ἀγωγῆς του κρίνεται βάσιμον διότι ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀρθρων 444 καὶ 449 καὶ ἐπ. τῆς Κρητ. Πολ. Δικονομίας ἰσχυόντων (*) κατὰ τὸν χρόνον τῆς συζητήσεως τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἤδη ἐνκαλοῦντος ἡ ἐκκρεμῆς δίκη καταργεῖται μεταξὺ καὶ ἄλλων τρόπων καὶ διὰ παραιτήσεως, ἡ παραίτησις δ' αὕτη δύναται νὰ γίνῃ οὐ μόνον ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὑπερ ἀποκλειστικῶς ἀπῆται τὸ ἀρθρον 82 τῆς παλαιότερας Κρητ. Πολ. Δικονομίας (1880) ἀλλὰ καὶ ἐξωδίκως, διὰ δικογράφου δηλ. κοινοποιουμένου, πρὸ τὸν ἀντίδικον τοῦ παραιτουμένου, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἀφ' οὗ ὁ ἐνάγων ἐδήλωσε διὰ δικογράφου κοινοποιηθέντος πρὸς τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἐναγομένου ὅτι παραιτεῖται τῆς ἀγωγῆς του προσφερόμενος εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ προσαγομένου ἐπιδοτηρίου ἡ δίκη ἡ ἐκκρεμῆς συνεπεῖα τῆς ἀγωγῆς θεωρεῖται πλέον καταργηθεῖσα οὐδεμίαν δ' ἀνάγκην ὁ παραιτούμενος εἶχε τῆς ἀποδοχῆς τοῦ καθ' οὗ αὕτη, διότι ἡ δικαστικὴ ἐπιδίωξις εἶναι δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος, οὗτινος δύναται νὰ μὴ κάμῃ χρῆσιν, ἡ καὶ νὰ παραιτηθῇ αὐτοῦ μετὰ τὴν χρῆσιν, καὶ δύναται μὲν ὁ καθ' οὗ ἡ παραίτησις ν' ἀποκρούσῃ τὴν παραίτησιν προσβάλλουσιν τυχὸν κεκτημένα αὐτοῦ δικαιώματα, ἀλλ' ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, δέον νὰ προτείνῃ εἰς τὸ δικαστήριον τοὺς λόγους τοὺς προσβάλλοντας τὰ δικαιώματά του, ἵνα τοῦτο ἀποφανθῇ ἐπ' αὐτοῦ καὶ θεωρήσῃ ἡ μὴ τὴν δίκην κατηργημένην, ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τὸ ἐφεσίδελτον Δημόσιον οὐδεμίαν ἔνστασιν ἐπρόβαλε κατὰ τῆς παραιτήσεως

(*) Βλ. σημ. σελ. 8. Τόμ. 1 αὐτόθι.

τοῦ ἐνάγοντος οὔτε ἐκ τῶν ἥδη προτάσεων τοῦ προκύπτει ὅτι ὑπεβλήθη ὠρισμένως τις τοιαύτη κατὰ τῆς παραιτήσεως, καθότι ἐκ τῶν ἐν αὐταῖς ἀναφερομένων, ὅτι «ἡ μὲν Δικονομία δὲν ἀναγνωρίζει διὰ διαγράφου τὸ δὲ Δημόσιον δὲν συμφωνεῖ εἰς τὴν παραίτησιν ὡς ἔβρουον ὅτι ἐκ τῆς ἀγωγῆς ἀποκτᾷ δικαιώματα» ἡ μὲν πρώτη δὲν εἶναι, ὡς ἐρρέθη, ἀληθὴς ἡ δὲ δευτέρα εἶναι πάντῃ ὀρίστος, διότι ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ἐκ τῆς τοιαύτης ἀγωγῆς δὲν ἀποκτώνται δικαιώματα εἰμὴ μόνον νὰ προσβληθῶσι δύνανται, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀναφέρεται οὐδεὶς ἀπολύτως λόγος προσβολῆς δικαιωμάτων ἐκ τῆς παραιτήσεως, οὐχὶ ὀρθῶς ὅθεν κατεδίκασεν εἰς τὰ τέλη τὸν ἐνάγοντα ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασιν διότι ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι κατὰ τὸν Νόμον περὶ δικαστικῶν τελῶν ἔδει νὰ δικάσῃ ἐρήμην τὸν ἐνάγοντα μὴ προκαταβάλλοντα τὰ τέλη, οὐχὶ δὲ νὰ προβῇ εἰς συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς ἄνευ προκαταβολῆς τελῶν κατὰ τρόπον μὴ ἀναγραφόμενον ὑπὸ νομικῆς τινος διατάξεως, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ ἐνάγων δὲν ἦτο ὑπαίτιος τῆς δίκης, οὔτε ἔχρηζε τῆς ἀποφάσεως διὰ τὴν κατάργησιν τῆς ἐκ τῆς ἀγωγῆς δίκης, διότι αὕτη ἦτο κατηργημένη διὰ τῆς παραιτήσεως τοῦ

Ἀριθ. ἀπ. 14: 1914

(Εἰσηγητὴς ὁ κ. Ἑμμανουὴλ Μελισσιδῆς, ἐφέτης)

Διαζύγιον. (*) Τὸ ἀσυμβίβαστον τοῦ χαρακτῆρος τῶν συζύγων δέον ν' ἀποδεικνύται διὰ τοπικῶν χωρισμῶν. Ἄρνησις τῆς συζύγου νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν συζυγικὸν οἶκον-αὐτὴ καὶ μόνη-εὐσταθεῖ ὡς λόγος διαζυγίου.

(*) Παρ. 6λ. τὸν νέον περὶ διαζυγίου νόμον ὑπ' ἀρ. 2228 τῆς 24 Ἰουνίου 1920, ὅστις ὅμως δὲν ἰσχύσεν εἰσέτι ἐν Κρήτῃ, ἅτε μὴ ἐκδοθέντος τοῦ σχετικοῦ Β. Διατάγματος περὶ οὗ προβλέπει τὸ ἄρθρον 22 τοῦ νόμου τούτου. (Ν. Ν. Πετράκου Τόμ. 6 σελ. 1283).

παρά τὴν ὑφ' ἐκάστην ἐγγραφὴν ὑπογραφὴν τοῦ φύλακος ἔπεται ὅτι τὸ κινητὸν τοῦτο ἔνσημον δεόν νὰ ἐπιτίθεται ἐπὶ τοῦ μεταγραφέντος ἀντιγράφου, ὅπερ κατόπιν ὁ ἀποτελέσῃ τὸ βιβλίον τῶν μεταγραφῶν.

§ II. Μικροδιαφοραί. Νόμος 144 Κρητικ. Πολιτείας.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 147 διατηροῦνται οἱ ἐν Κρήτῃ ἰσχύοντες νόμοι περὶ μικροδιαφορῶν καὶ μικροπταισμάτων. * Ὁ νόμος περὶ μικροδιαφορῶν δὲν κάμνει εἰδικὸν λόγον περὶ τῶν καταβλητέων δικαστικῶν τελῶν, ἐξ οὗ ἔπεται ὅτι κανονίζονται καὶ ταῦτα κατὰ τὴν τότε ἰσχύοντα ἐν Κρήτῃ νόμον περὶ χαρτοσήμου καὶ τὸν νόμον περὶ πολιτικῆς διατιμῆσεως καὶ ἀμοιβῆς καὶ ἀποζημιώσεως. Καὶ πρόδηλος εἶναι ὁ λόγος ἔνεκεν τοῦ ὁποίου ὁ Κρῆς νομοθέτης κανονίζων ἀπλουστάτην τὴν διαδικασίαν τῶν μικροδιαφορῶν δὲν ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ κάμῃ εἰδικὸν λόγον περὶ δικαστικῶν τελῶν, διότι τὰ ἐν Κρήτῃ καταβαλλόμενα τότε τέλη, ἦσαν τόσον ὀλίγα, κατεβάλλοντο δὲ ἄλλως ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ τῆς ἐπιδιωκομένης ἀπαιτήσεως ἥτοι 1) 2 τοῖς 0) 0 ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀγωγῆς, ὥστε δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ληφθῇ εἰδικὴ πρόνοια διὰ τὰς περὶ μικροδιαφορῶν δίκας. Συνεπῶς σήμερον εἰσαχθείσης ἐν γένει τῆς περὶ χαρτοσήμου νομοθεσίας δεόν νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι οὐδεμία πρᾶξις δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀπηλλαγμένη ταύτης, ἀνευ ῥητῆς περὶ τούτου διατάξεως. Ἡ γνώμη ὅμως αὕτη ἥτις ἐκ πρώτης ὕψεως φαίνεται ὀρθὴ ζήτημα εἶναι ἂν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν βούλησιν τοῦ νομοθέτου.

Ἐν Ἑλλάδι ὁμοία ἀκριβῶς διαδικασία δὲν ὑπάρχει ἐπομένως δύναται τις εἰπεῖν ὅτι νόμος κανονίζων τὰ τέλη τῆς διαδικασίας ταύτης δὲν ὑπάρχει, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει αὕτη ἡ διαδικασία. Ἀνάλογον νομοθέτημα εἶναι ἐν Ἑλλάδι ὁ νόμος ΓΠΟΔ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1911 περὶ ἐκδικάσεως τῶν μεταξύ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν

(*) Τὴν διατήρησιν τῆς ἰσχύος τῶν ἐπαναλαμβάνει ὁ Νομοθέτης ἐν τῷ νόμῳ 2793 τῆς 16 Ἰουνίου 1922 καθορίζων ἐπὶ νέας βάσεως τὴν καθ' ὑλὴν ἀρμοδιότητα τῶν Εἰρηνοδικεῶν καὶ Πρωτοδικεῶν, μὴπω δὲ τεθεὶς ἐν ἰσχύϊ (Ν. Ν. τόμ. 8 σελ. 1005).

μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὁ νομοθέτης διὰ νὰ καταστήσῃ τὸν νόμον τοῦτον ἐφαρμόσιμον, ἀπῆλλαξε τὴν διαδικασίαν ταύτην τῶν τελῶν τῆς περὶ χαρτοσήμου νομοθεσίας, ὀρίσας ἐν ἄρθροις 6, 7, καὶ 18 τοῦ νόμου τούτου τέλη πολὺ ἐπιεικέστερα. Σκοπὸς τοῦ Κρητικοῦ νομοθέτου, ὅπως καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ εἶναι ἡ διὰ δικαστικῆς ὁδοῦ ἐπίλυσις τῶν μικροδιαφορῶν διὰ διαδικασίας ἀπλουστάτης καὶ ὀλιγοδαπάνου. Ὅταν ὅμως ὑποβληθῇ καὶ αὕτη εἰς τὰ ἐπαχθῇ τέλη τοῦ Ἑλληνικοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου αἱρεται ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθετήματος καὶ οὐδεὶς πλέον θὰ καταφεύγῃ εἰς τὴν διαδικασίαν ταύτην πρὸς ἐπιδιώξιν εὐτελεστάτων ἀπαιτήσεων. Ἀμφιβάλλοντες λοιπὸν ἔάν ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου ἦτο ἡ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου κατάργησις τοῦ χρησίου τοῦτου νομοθετήματος θεωροῦμεν μέχρι οὗ λυθῇ ἄλλως τὸ ζήτημα ἰσχύοντα ἐπὶ τῆς διαδικασίας ταύτης τοὺς καὶ πρότερον κρατοῦντας νόμους ὅσον ἀφορᾷ τὰ δικαστικὰ τέλη.

§ Η Ποῶν τέλος ληφθήσεται κατὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν ἀναλογικῶς φορολογηθεῖσων.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 20 ἐδαφ. θ' τοῦ ΑΧΚΕ νόμου ὑπόκεινται εἰς τέλος λεπτῶν 0,50 τὰ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἢ ἰδιαιτέρου φύλλου διδόμενα ἀποδεικτικά πληρωμῆς ποσοῦ δι' ὃ προεπληρώθη τέλος ἀναλογικὸν καὶ διὰ τῆς διατάξεως ταύτης σαφῶς ὁ νόμος καθώρισεν, ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ φορολογήσῃ δις δι' ἀναλογικοῦ τέλους τὴν αὐτὴν πράξιν, κατὰ τὴν σύστασιν καὶ τὴν διάλυσιν αὐτῆς. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν αἱ διάφοροι πράξεις θάνατοι κ.λ.π. ἔχουσιν ὑποστῇ πρότερον τὴν κατὰ τοὺς Κρητικούς νόμους ἀναλογικὴν φορολογίαν δεῖον κατὰ τὴν ἐπιεικῆ ἐρμηνείαν νὰ κριθῇ ὅτι κατὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν τοιούτων πράξεων θὰ φορολογῶνται αὗται διὰ χαρτοσήμου λεπτῶν 0,50 καὶ ὅτι ὁ νομοθέτης δὲν ἡγνῶει νὰ ὑποβάλλῃ καὶ ταύτας εἰς διπλὴν φορολογίαν, μίαν ἐκείνην εἰς ἣν εἶχον ὑποβληθῇ κατὰ τοὺς Κρητικούς νόμους κατὰ τὴν σύστασιν καὶ ἑτέραν εἰς ἣν θὰ ὑποβληθῶσιν κατὰ τοὺς Ἑλληνικούς νόμους κατὰ τὴν διάλυσιν. Ἐννοεῖται ὅτι διὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν τόκων τῆς ὑπερμερίας καταβάλλ-

Ἐπειδὴ ὡς δείκνυται ἐκ τῆς σχετικῆς ἀπὸ 12 Ἰουνίου 1912 αἰτήσεως τοῦ ἐνάγοντος (ἐφεσιδλήτου) αὕτη διαλαμβάνει δύο λόγους διαζυγίου 1) ἔνεκα τοῦ ἀποδεδειγμένως ἀδυνάτου καὶ ἀσυμβιδάστου τῆς συμβιώσεως (ἄρθρον 53 ἐδαφ. η'. τοῦ ὑπαρ. 276 τῆς 20 Δεκεμβρίου 1900 καταστατικοῦ τῆς ἐν Κρήτῃ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας νόμου) καὶ 2) ἔνεκεν ἐπιμόνου ἀρνήσεως τῆς συζύγου νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν συζυγικὸν οἶκον μετὰ πρόσκλησιν τοῦ ἐπισκόπου (ἄρθρον 53 ἐδαφ. θ'.).

Ἐπειδὴ πρὸς ἐφαρμογὴν του ὡς εἶρηται πρώτου λόγου ὁ νόμος ἀπαιτεῖ τὸ ἀσυμβιδάστον τῆς συμβιώσεως τῶν συζύγων νὰ θεβαιοῦται δι' ἐπανελημμένων τοπικῶν χωρισμῶν, ὅπερ στοιχεῖον ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν τοῦ παραδεκτοῦ τῆς σχετικῆς αἰτήσεως, ἐν ᾧ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐδέχθη τὴν αἴτησιν τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ τῷ ἐκτεθέντι λόγῳ χωρὶς νὰ διαταχθῶσι προηγουμένως ἀποδείξεις ἐπὶ τοῦ ῥηθέντος περιστατικοῦ (τῶν ἐπανελημμένων τοπικῶν χωρισμῶν) καὶ συνεπῶς κατὰ τὸ διὰ τῶν προτάσεων φερόμενον βάσιμον παράπονον ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἔδει νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἐφεσις.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ρηθεῖσα αἴτησις φέρει καὶ τὸν ἕτερον λόγον διαζυγίου (τῆς ἀρνήσεως τῆς καθ' ἧς ἡ αἴτησις νὰ συνοικῇ μετὰ τοῦ συζύγου της) ἐφ' οὗ διεξήχθησαν ἀποδείξεις διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1014 πρωτοδίκου ἀποφάσεως, διὸ ἐξεσταστέα τυγχάνει καὶ ἀναφορικῶς τῇ ρηθείσῃ βάσει ἡ αὕτη αἴτησις.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ προσαγομένου ὑπὸ χρονολογίαν 28 Ἰουλίου 1912 ἐγγράφου τοῦ ἐνταῦθα Ἐπισκόπου, καθ' ἣν ἐρμηνείαν τὸ Δικαστήριον προσδίδει εἰς τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, θεβαιοῦται ὅτι πᾶσαι αἱ πρὸς συμφιλίωσιν τῶν διαφερομένων συζύγων ἀπόπειραι ἀπέβησαν ἄνευ ἀποτελέσματος, ἐν τῇ ἐννοίᾳ δὲ τῆς ἀπολείρας ταύτης περιλαμβάνονται προδήλως καὶ ἡ προσπάθεια (πρόσκλησις) τοῦ Ἐπισκόπου ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν σύζυγον εἰς τὸν συζυγικὸν οἶκον, ὡς καὶ ἡ διάταξις τοῦ

ἄρθρου 53 § 0'. τοῦ διαληφθέντος νόμου 276 ἀπαιτεῖ.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπαριθ. 1014 ἀποφάσεως ἀναφορικῶς τῇ ὥς εἴρηται δευτέρᾳ βάσει τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀποδεικνύονται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τὰ ἐν αὐτῇ πραγματικὰ περιστατικά, τὰ θεμελιοῦντα τὸν ὥς ἐρρέθη λόγον διαζυγίου, καθότι ὑπ' αὐτῶν κατατίθεται ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα ἐπανειλημμένως κατέλιπε τὸν συζυγικὸν οἶκον καὶ διέμενεν εἰς συγγενικὰς οἰκίας καὶ εἰς τὸ Ἀκρωτήρι καίτοι ἐκλήθη διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος ὑπὸ τοῦ εἰρημένου συζύγου τῆς νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν οἶκον του.

Ἀριθμ. ἀποφ. 17: 1914

(Εἰσηγητῆς ὁ κ. Ἐμμαν. Μελισσεΐδης, ἐρέτης)

Ὁ ὅρκος ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν.

Νέοι μάρτυρες κατ' ἐφεσιν δὲν ἐξετάζονται.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων ὥμοσε τὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 88 προεκδοθείσης ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐπιβληθέντα αὐτῷ ἀπαλλακτικὸν ὅρκον, ὥς δείκνυται ἐκ τοῦ σχετικοῦ πρακτικοῦ συνεδριάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀνδρου τῆς 22 Φεβρ. 1914 κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 273 § 2 καὶ 357 τῆς Ἑλλήν. Πολ. Δικονομίας καὶ ἄρθρον 268 § 2 καὶ 345 τῆς Κρητικῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ δοθεὶς ὅρκος ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν μεταξὺ τῶν διαδίκων περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἐν αὐτῷ περιστατικῶν καὶ θεμελιοῖ τεκμήριον ἀμάχητον ἀνεπίδεκτον ἀνταποδείξεως· τούτου δὲ τεθέντος ἀφοῦ ὥς ἐρρέθη ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ὁ διαληφθεὶς ὅρκος ἐπὶ τῇ δάσει τῆς ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου γενο-

μένης ἐκτιμήσεως τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 1316: 1911 πρωτοδίκου ἀποφάσεως, δὲν ἐπιτρέπεται νέα ἐκτίμησις τῶν εἰρημένων καταθέσεων, ὡς ὁ ἐναγόμενος διὰ τῶν προτάσεων του αἰτεῖται, ἐπικαλούμενος τὰς καταθέσεις νέων μαρτύρων τῶν ἐξετασθέντων ἐνώπιον τοῦ Ἀνακριτοῦ Χανίων κατὰ Σεπτέμβριον 1911; ἤτοι πρὸ τῆς γενομένης διεξαγωγῆς ἀποδείξεων, οὐς ἄλλως ἠδύνατο νὰ γνωστοποιήσῃ καὶ ἐξετάσῃ ἐν καιρῷ κατ' αὐτὴν (Ἀρ. Πάγου ἀπ. 204: 1907, 58: 1911, 81 καὶ 87: 1912) Κατ' ἀνωτέρω δεόν νὰ ταχθῶσιν αἱ μετὰ τὴν ὀρκωμοσίαν συνέπειαι.

Ἀριθμ. ἀποφ. 19; 1914

(Εἰσὴνηγητῆς ὁ κ. Βασίλ. Βασιλειάδης ἐφέτης)

Ἀναρμοδιότης λόγῳ προσώπου. — Ἐννοία τῆς συνθήκης Ἀθηνῶν ὡς πρὸς τὴν Κρήτην. Κρητικὴ ἰθαγένεια. Ἀπώλεια αὐτῆς.

— Προϋπόθεσις ἀρνήσεως γνησιότητος ὑπογραφῆς.

— Κύρος σφραγίδος Ὀθωμανῶν.

— Συνέπειαι πλάνης περὶ τὰ παραγωγικὰ τῆς δουλείας αἷτια.

— Ἐνστάσις εἰκονικότητος κατ' ἐφεσιν.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων διὰ τῆς κρινομένης ἀγωγῆς του, ἐρειδομένης εἰς τὸ ἀπὸ 1ης Σεπ. 1906 ἰδιωτικὸν γραμμάτιον, ἐζητήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ τῷ πληρώσῃ λόγῳ δανείου μετὰ τῶν δεδουλευμένων τόκων δραχ. οὗτος δὲ διὰ τῆς ἀπολογίας του καὶ τῶν πρωτοδίκων προτάσεων του, ἀντέταξεν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀναρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου ἕνεκεν ἀλλοδαποτητός του ἀφ' ἑτέρου δὲ κακὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ Συντάγματος τῆς Κρητικῆς πολιτείας τῆς 16 Ἀπριλίου 1899, τυχόντος καὶ τῆς κυρώσεως τῶν προστατίδων τότε τῆς Νήσου Δυνάμεων, τῆς Κρητικῆς Ἰθαγενείας ἀπὸ τῶν οἱ ἐν Κρήτῃ γεννηθέντες καὶ οἱ ἐν Κρήτῃ ἀποκατεστημένοι πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1897 ἐὰν ὁ ἕτερος τοῦλάχιστον τῶν γονέων αὐτῶν ᾗτο Κρῆς, ὡς καὶ οἱ ἐκ Κρητὸς Ὀθωμανοὺ ὑπηκόου ὁποῦδήποτε γεννηθέντες συνεπῶς ἀμφότεροι οἱ διάδικοι, ὡς δὲν ἀμφισβητεῖται, γεννηθέντες, ἐν Κρήτῃ ἀπέκτησαν τὴν Κρητικὴν Ἰθαγένειαν δυνάμει τῆς ἀνω διατάξεως τοῦ Συντάγματος καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ Ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς νήσου δὲν ἀνεγνώριζε τὴν ὑπαρξίν αὐτονόμου Κρητικῆς Πολιτείας, συνεπῶς καὶ Κρητικῆς Ἰθαγενείας, διεθνῶς ὅμως ὡς εἴρηται ἀνεγνώρισθη αὕτη διὰ τῆς παρὰ τῶν Δυνάμεων κυρώσεως τῶν Κρητικῶν Συνταγμάτων, διὰ τοῦ διορισμοῦ τοῦ Ἀρμοστοῦ, ὡς ἐντολοδόχου τῶν Δυνάμεων, διὰ τῆς ἀναγνώσεως Κρητικῆς Σημαίας καὶ δι' ἄλλων πράξεων καὶ ἐνεργειῶν τῶν ἐν Κρήτῃ ἀντιπροσώπων τῶν Δυνάμεων, ἐρχομένων εἰς ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὸν ἐκάστοτε Ἀρμοστὴν καὶ τὴν Κυβέρνησιν τῆς αὐτονόμου Πολιτείας, δοθέντος ὅθεν, ὅτι μετὰ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1899 οἱ τέως ἐν Κρήτῃ Ὀθωμανοὶ ὑπηκοοὶ ἀπέκτησαν δι' ἀθροῦς πολιτογραφήσεως τὴν κρητικὴν Ἰθαγένειαν, ἀποβαλόντες τὴν Ὀθωμανικὴν, οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν τὸ ἄρθρον 4 τῆς Συνθήκης τῶν Ἀθηνῶν (*) ὅπερ ἐπικαλεῖται ὁ ἐκκαλῶν, διότι τοῦτο ἀφορᾷ τὴν διατήρησιν τῆς Ὀθωμανικῆς ὑπηκοότητος εἰς τοὺς οἰκοῦντας εἰς χώρας τέως διατελούσας ὑπὸ τὴν Τουρκικὴν κυριαρχίαν καὶ περιελθούσας εἰς τὴν Ἑλλάδα δυνάμει τῶν συνθηκῶν, ἐν ᾧ ἡ Κρήτη πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἔπαυσε νὰ διατελῇ ὑπὸ τὴν

(*) Ἦτοι τῆς μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας συναφθείσης ἐν Ἀθήναις Συνθήκης περὶ εἰρήνης τῆς 1/14 Νοεμβρίου 1913, κυρωθείσης διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. ΔΣΠΓ νόμου (Ν. Νόμοι Πετράκου τόμ. 2. τεύχος 62).

κυριαρχίαν τοῦ Σουλτάνου καὶ τοῦτο ἀνεγνωρίσθη καὶ διὰ τῶν συνθηκῶν Λονδίνου, Βουκουρεστίου καὶ Ἀθηνῶν, ἐν αἷς καταφανῆς ἐστὶν ἡ διάκρισις μεταξὺ Κρήτης καὶ τῶν λοιπῶν ἐκχωρουμένων μερῶν. Ὁρθῶς συνεπῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν, ὡς ἀδόσιμον καὶ ἡ σχετικὴ αἰτησις τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως στερεῖται βασιμότητος.

Ἐπειδὴ κατὰ τ' ἄρθρ 14 καὶ 15 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 9 νόμου, τὴν Κρητικὴν Ἰθαγενεῖαν ἀποβάλλει ὁ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πολιτογραφηθεὶς ἢ ὁ ἀναδεχθεὶς δημοσίαν ὑπηρεσίαν παρὰ ξένης Κυβερνήσεως, ἐν προκειμένῳ ὅμως ὁ ἐκκαλὼν δὲν ἰσχυρίσθη διὰ τῆς ἀπολογίας του καὶ τῶν πρωτοδικῶν προτάσεών του ἀπώλειαν τῆς Κρητικῆς Ἰθαγενείας καθ' οἷονδῆποτε νόμιμον τρόπον, τὸ δὲ κατὰ τὴν τρίτην συζήτησιν προσαχθὲν ἐνώπιον τῶν πρωτοδικῶν διαβατήριον τῶν ἐν Κων]πόλει Τουρκικῶν ἀρχῶν δὲν ἀποδεικνύει τὴν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πολιτογραφῆσιν δεδομένου μάλιστα κατὰ τὰ ἐν τῇ προλαβοῦσῃ σκέψει ἐκτεθέντα, ὅτι ἡ Ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις δὲν ἀνεγνώρισεν Κρητικὴν Ἰθαγενεῖαν, ἀλλ' ἐθέσκει πάντας τοὺς Κρητας πολίτας Ὀθωμανοὺς ὑπηκόους. Ὁρθῶς συνεπῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν ἔνστασιν τῆς ἀναρμοδιότητος ἕνεκεν ἀπωλείας τῆς Κρητικῆς Ἰθαγενείας διὰ πολιτογραφήσεως ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ τὸ σχετικὸν παράπονον τῆς ἐφέσεως ἀπορριπτέον ὡς ἀδόσιμον.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1667 τοῦ 1910 ἀποφάσεώς του, εἰς τὰς σκέψεις τῆς ὁποίας, ὡς ὀρθὰς καὶ νομίμους καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται, ἀπέρριψε τὴν ἔνστασιν τοῦ ἐναγομένου περὶ ἀπαρადέκτου τῆς παρὰ τοῦ ἐνάγοντος προσβολῆς τῆς γνησιότητος τῆς ἐν τῇ ἀπὸ 17 Ἰουνίου 1908 ἐκ δραχ. 25.000 ἰδιωτικῇ ἀποδείξει φαινομένης σφραγίδος του ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν κατεβλήθη ἐμπροθέσμως τὸ ὑπὸ

τοῦ ἀρθρου 409 τῆς Κρητικῆς Πολ. Δικονομίας ἀπαιτούμενον παράβολον, τὸ δὲ σχετικὸν παράπονον τῆς ἐφέσεως ἀπορριπτόν ὡς ἀδασίμου.

Ἐπειδὴ κατὰ τῆς σφραγίδος δύνανται νὰ προσαχθῶσι πᾶσαι αἱ κατὰ τῆς ὑπογραφῆς προβυλλόμεναι ἐνστάσεις γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἐν Τουρκίᾳ ἡ σφραγὶς ἀντικαθίστησι τὴν ὑπογραφὴν καὶ συνιστᾷ ἰδιωτικὰ ἐγγράφα.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1667 τοῦ 1910 ἀποφάσεως ἀπερρίφθησαν τὰ ὑπ' ἀριθμ. 8—14 κονδύλια ὡς δόριστα, διότι ἀφοῦ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἐναγομένου ὁμολογεῖται, ὅτι ταῦτα ἀπετέλουν τμῆμα συνεταιρικοῦ λ)μοῦ καὶ ἐκ πλάνης δὲν ἐξέπέσθησαν ἐκ τοῦ γενομένου μετὰ τοῦ ἐνάγοντος λ)μοῦ, ἐπρεπε νὰ ὑποβληθῶσι μεθ' ὀλοκλήρου τοῦ συνεταιρικοῦ λ)μοῦ, καὶ οὐχὶ μεμονωμέναι αἱ πιστώσεις διὰ νὰ εἶναι δυνατόν νὰ κριθῇ ἂν οὗτος ἐκ τοῦ ὅλου λ)μοῦ τῶν πιστοχρεώσεων ἐγεννᾶτο ἢ ὡς πίστωσης ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου δυναμένη ὅπωςδῆποτε ν' ἀντιταχθῇ κατὰ τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως. Ἀλλως τε ὁ πρωτοδίκως προταθεὶς ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου, ὅτι κατηρτίσθη μὲν σύμβασις δανείου ἀλλ' ἐκ πλάνης πραγματικῆς, διότι δὲν ἐξέπέσθησάν τ' ἄνω κονδύλια ἐκ τοῦ γενομένου λ)μοῦ, δὲν ἀποτελεῖ διάστασιν δηλώσεως καὶ βουλήσεως ἥτοι πλάνην ἀφορῶσαν τὴν δικαιοπραξίαν καὶ ἥτις θὰ συνεπῆγετο τὴν ἀκυρότητα τῆς συμβάσεως ἀλλὰ πλάνην περὶ τὰ παραγωγικὰ τῆς βουλήσεως αἰτία, ἥτις καὶ κατὰ τὸν Ρωμαϊκὸν νόμον καὶ κατὰ τὸν ἰσχύοντα Ἀστ. Κωδ. Κρήτης δὲν ἐπιφέρει τὸ ἄνω ἀποτέλεσμα.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ εἰκονικότητος ἐνστάσις ἀπαράδεκτως τὸ πρῶτον προτείνεται ἤδη κατὰ τὴν περὶ τοῦτον νόμιμον ἐνστάσιν τοῦ ἐνάγοντος.

ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ

(ΠΟΙΝΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ)

Ἄρ. ἀποφ. 19: 1919

(Εἰσηγητὴς ὁ κ. Ἰωάν. Χατζησαράντος, ἀρεοπαγίτης)

Κακὴ σύνθεσις δικαστηρίου. Οὐκ ἀναιρέσεως λόγος ἀποφάσεως καθ’ ἣν ἀνέπραξεν ὁ ἐκδούς βούλευμα δικαστῆς.

— Πολιτικὴ ἀγωγή. Ὅρκις πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἀνευ ἀντιρρήσεων ἰσχυρά.

— Ἐκθεσις προφορικῆς μηνύσεως οὐκ ἀναγινώσκεται ἐπ’ ἀκροατηρίου.

Ἐπειδὴ ὁ περὶ κακῆς συνθέσεως τοῦ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν δικαστηρίου λόγος ἀναιρέσεως, καθόσον ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δικάσαντος Δικαστηρίου Ἐφέτης ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ ὑπ’ ἀριθμ. 533 τῆς 7 Νοεμβρίου 1917 βουλευματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Λασσηθίῳ Πλημμελειοδικῶν κρίνεται μὴ νόμιμος καὶ ἀπορριπτέος διότι ἐκ τῆς συμπράξεως τοῦ ἐν λόγῳ δικαστοῦ εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἐπικαλουμένου βουλευματος ἠδύνατο συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 51 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας νὰ ζητηθῇ ἡ ἐξαίρεσις τούτου, εἴτε παρ’ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, συνειδότος τοιαύτην ἐξαρέσεως αἰτίαν εἴτε ὑπὸ τινος τῶν κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου δίκην διαδίκου ὁπότε ὤφειλεν ἐκεῖνος, οὔτινος ἡ ἐξαίρεσις ἐζητήθῃ ν’ ἀπέχῃ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἐπὶ τῆς προκειμένης υποθέσεως δημοσίων αὐτοῦ καθηκόντων, τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅμως μὴ ἰσχυριζομένου, ὅτι ὑπεβλήθη τοιαύτη τις περὶ ἐξαίρεσεως αἰτήσις, ἔπεται ὅτι δὲν ὑπῆρξε κακὴ συγκρότησις τοῦ δικάσαντος καὶ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Δικαστηρίου διὰ τῆς συμμετοχῆς τοῦ εἰρημένου Δικαστοῦ.

Ἐπειδὴ ὁ περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐπ’ ἀκροατηρίου διαδικασίας ἕτερος λόγος ἀναιρέσεως καθ’ ὅσον κατ’ αὐτὸν ἡ ἐξέτασις τῆς ὡς πολιτικῶς ἐναγούσης παραστάσεως... ἐνηργήθη ἐνόρκως, κρίνεται μὴ νόμι-

μος καὶ ἀπορριπτέος, διότι ἐφ' ὅσον ἐκεῖνοι περὶ ὧν προβλέπει ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 122 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἐν οἷς περιλαμβάνονται καὶ οἱ πολιτικῶς ἐνάγοντες, κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου ἐξέτασιν τῶν ἠθελον ὀρκισθῆ ἢ χωρὶς εἰς τοῦτο οὐδεὶς νὰ ἐναντιωθῇ ἢ διαδικασία δὲν θεωρεῖται ἐκ τοῦτου ἄκυρος, ἐν προκειμένῳ δὲ καθ' ἃ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης προκύπτει κατὰ τὴν ὀρκισιν τῆς περὶ ἧς εἶρηται οὐδεμία παρ' οὐδενὸς ὑπεβλήθη ἐναντίωσις.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ τελευταῖος περὶ τῆς ἀκυρότητος τῆς αὐτῆς διαδικασίας λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὅσον κατ' αὐτὴν δὲν ἀνεγνώσθη ἢ κατὰ τὴν προανάκρισιν συνταχθεῖσα ἔκθεσις προφορικῆς μηνύσεως, κρίνεται μὴ νόμιμος καὶ ἀπαρρατέος, διότι αἱ ταιαυταὶ ἐκθέσεις, αἵτινες κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 153 τῆς Ποιν. Δικονομίας δεόν νὰ συντάσσωνται παρὰ τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων ἐπὶ τῇ ὑποβαλλομένῃ αὐτοῖς προφορικῇ μηνύσει ἀποτελοῦσαι καθ' ἑαυτὰς ἀπλῶς ἀνωμότους μαρτυρίας, δὲν περιλαμβάνονται μετὰ τῶν ἐγγράφων τὰ ὅποια ῥητῶς κατονομάζονται ὑπὸ τῶν ἐν ἄρθρῳ 406 δις ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 265 διατάξεων, τῶν ὁποίων μόνον ἐπιβάλλεται ἡ ἀνάγνωσις κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίαν διὰ τὸ κύρος αὐτῆς.

ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

ΝΟΜΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Μελέτη

(†) Γερασίμου Χατζιδάκη
Εισαγγελέως Ἐφεσίων Κρίτης.

ΝΕΑ ΤΕΛΗ ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Συνεπῶς ὀρίζοντος τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ ΑΧΚΕ νόμου ὅτι ἡ εἰσπραξις τῶν ἐπὶ μεταγραφῆς τελῶν γίνεται ἐπιτιθεμένου ὑπὸ τοῦ φύλακος τῶν μεταγραφῶν, κινητοῦ ἐπισήματος ἐν τῇ αὐτῇ τῇ βιβλίῳ,

λεται τέλος αναλογικὸν πρὸς τοὺς πληρωτέους τόκους διότι οὗτοι κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν δανειστικῶν ἐγγράφων δὲν ὑπεβλήθησαν εἰς τέλος.

§. Θ. *Χαρτοσήμανσις ἐταιρικῶν συμβολαίων.*

Περὶ τῆς χαρτοσημάνσεως τῶν συμβολαίων δι' ὧν συνιστῶνται ἐταιρίαι ὧν μέρος τῶν κεφαλαίων ἀποτελεῖ ἡ παρὰ τῶν ἐταίρων παρεχομένη προσωπικὴ ὑπηρεσία δεόν νὰ ἐφαρμόζεται ἀκριβῶς ἡ περὶ τούτου ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ὑπ' ἀριθμ. 7745 τοῦ 1915. (*)

(Τέλος)

(*) Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη ὑπ' ἀρ. 7745 καὶ χρονολογίαν 5 Μαρτίου 1915 ἀπευθύνεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργ. Δικαιοσύνης πρὸς τοὺς παρ' Ἐφέταις καὶ παρὰ Πρωτοδικαίς κ. κ. Εἰσαγγελεῖς καὶ ἔχει ὡς ἔπεται :

α' Ἀφορμὴν λαβόντες ἐκ πειθαρχικῆς καταδιώξεως συμβολαιογράφων, ἰδίᾳ τῶν νέων χωρῶν, διὰ πλῆμμελῆ ὑπολογισμὸν τῶν κατὰ τὴν σύστασιν ἐταιρικῶν φορολογητέων κεφαλαίων αὐτῶν, κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ παράσχωμεν δι' ὑμῶν τὰς κάτωθι ὁδηγίας εἰς πάντα τοὺς Συμβ. φους τοῦ Κράτους πρὸς ὁρθὴν τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν ἐν τῷ προκειμένῳ θεματι.

Δεδομένου ὄντος ὅτι σύμβασις ἐταιρίας δὲν δύναται νόμῳ νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ ἐταιρικῆς εἰσφορᾶς πάντων τῶν συμβαλλομένων, ἡ προσωπικὴ ἐργασία ἢ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐταίρου τινός, ὅταν αὐτὰ καὶ μόνᾳ ἢ καὶ τὸ ἕτερον μόνον αὐτῶν, ἀποτελῶσι τὴν εἰσφορὰν αὐτῶν εἰς τὴν ἐταιρίαν, ἀντιπροσωπεύουσι κεφάλαιον, ὅπερ πρέπει ν' ἀποτιμᾶται εἰς χρηματικὴν ἀξίαν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ κατὰ τὴν σύστασιν τῆς ἐταιρείας ἐπιβλητέου τέλους χαρτοσήμου. Ἡ διατίμησις αὐτῆς δύναται νὰ στηρικθῇ εἰς τοὺς ὅρους τοῦ συστατικοῦ τῆς ἐταιρείας συμβολαίου τοὺς ὀρίζοντας τὰ μέρη τῆς συμμετοχῆς τοῦ τοιοῦτου ἐταίρου εἰς τὰ κέρδη, ἐν ἀμφισβολίᾳ δὲ νὰ καθορισθῇ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 29 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου. Πάντως ὅμως ἡ ἀξία τῆς τοιαύτης εἰσφορᾶς πρέπει νὰ συναθροίζεται μετὰ τῶν λοιπῶν χρηματικῶν εἰσφορῶν ἵνα ἐξευρίσκειται τὸ φορολογητέον κεφάλαιον τῆς ἐταιρείας.

Διάφορος εἶναι ἡ περίπτωσις καθ' ἣν οἱ συνεταῖροι καταθέτουσι χρηματικὴν εἰσφορὰν, πρόκειται δὲ νὰ καταβάλωσι καὶ τὴν προσωπικὴν τῶν ἐργασίαν ὡς παρεπομένην ὑποχρέωσιν ἐκ τοῦ ἐταιρικοῦ συναλλάγματος. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, φορολογητέαι τυγχάνουσι μόνον αἱ χρηματικαὶ εἰσφοραί, ἡ δὲ ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἐκτελουμένη ἐργασία δὲν δύναται νὰ χαρακτηριθῇ ἀποτελοῦσα κεφάλαιον τῆς ἐταιρείας».

ΑΛΛΗΛΩΓΡΑΦΙΑ "ΝΕΑΣ ΔΙΚΑΟΣΥΝΗΣ,"

Κον Π. Φ. δικηγόρον. Ἐνταῦθα. — Τὸ θέμα εἶναι περισπούδαστον ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων ἡ δὲ δικαστηριακὴ ἀντίληψις, καθόσον γνωρίζομεν κυμαίνεται. Ἡ μετὰ τὴν ἐπίδοσιν ἀγωγῆς προδφορὰ καὶ κατάθεσις τοῦ καθυστερουμένου μισθώματος ἀναιρεῖ τὴν δυστροπίαν τοῦ μισθωτοῦ καὶ συνεπῶς ἀπορρίπτεται ἡ δάσει ταύτης κινηθεῖσα ἀγωγή ἐξώσεως (ἴδετε ἀπ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 57 καὶ 111 τοῦ 1919). *Contra* ὅμως ταύτων κεῖνται ἀπ. Α. Π. 74 τοῦ 1919 καὶ 15 τοῦ 1920. Ἐπίσης ἀπ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 230 τοῦ 1920. Τὰ δὲ παρ' ἡμῖν δικαστήρια δέχονται τὴν πρώτην ἐπιεικὴ λύσιν. Ἀλλὰ κατ' ἐμὴν γνώμην τὸ ζήτημα ἀποβαίνει ὁλως πραγματικὸν καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, δυναμένου ἀναλόγως τῶν περιστάσεων ὅψ' ἂς ἐπῆλθεν ἡ καθυστέρησις τοῦ μισθώματος ν' ἀποφανθῇ οὕτως ἢ ἄλλως.

Ἐφημερίδας «Κήρυκα» καὶ «Νέαν Ἐρευναν», Ἐνταῦθα. Θερμῶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν γενομένην εὐφημον μνησίαν τοῦ Νομικοῦ ΠεριODOικοῦ μας.

Κον Κον Συνδρομητὰς. Εἰς τοὺς προκαταβαλόντας τὴν συνδρομὴν των, διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ἢ δι' οἰουδήποτε ἄλλου μέσου, ἀπεστάλησαν ἤδη ἀπ' εὐθείας αἱ σχετικαὶ διπλότυποι ἀποδείξεις πληρωμῆς. Εὐχαριστοῦμεν τοὺτους πάντας.

Κον Γεηγός. Μηλιαρέσην, Εἰσηνοδίκην Μοιρῶν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ συγχαρητήρια καὶ προσπάθειάν σας πρὸς ἀνάπτυξιν κυκλοφορίας τῆς «Νέας Δικαιοσύνης».

Οὐδεμία νέα αἵτησις ἐγγραφῆς συνδρομικοῦ γίνεται δεκτὴ, ἐὰν δὲν συνοδεύεται μετὰ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς οὐδὲς προπληρωτέας.

Τὰ νόμιμα τέλη τοῦ ταχυδρομείου καὶ ἐπιταγῆς θεωροῦμεν εἰς βάρος μας. ὥστε δύνανται οἱ κ. κ. συνδρομῶν νὰ τὰ προαφαιρῶσι ἐκ τοῦ ἀντιτίμου τῆς ἀποστελλομένης συνδρομῆς.

Πᾶσα ἀποστολὴ ἀφορῶσα τὴν «Νέαν Δικαιοσύνην» ἔστω ἐπιστολαί, χειρόγραφα, χρηματικαὶ ἐπιταγαί, συγγραφαί κλπ. πρέπει ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν: Ἰωάννην Χαζιράκη, δικηγόρον εἰς Χανία, ὁδὸς Μπεττόλο.